

дѣхме се съ Хаджопуло, и е много зарадванъ, дѣто се публикувала мисията ви, и забѣлѣжи, че трѣбало да се мине и у „London Times“, което и менѣ се види сгоднo, но за да видя, какво ще каже и г-нъ Brockbank (старецътъ гдѣто ни заведе при представителя Hugh Birley), ходихъ и при него, и наставлението му е това: „И да го минемъ и да го не минемъ сѣ едно ще хване. Пó-добрѣ да го не правимъ много дандания дѣто казватъ, и че ви невъзможното възможно да направите и да гледате часъ пó-напрѣдъ при Дебри да излѣзете и това додѣ не сполучите, отъ Лондонъ да не излизате“.

Както и да е, сега менѣ ми бѣше поолекнало малко и азъ, успокоенъ душевно, ходихъ сега безгрижно съ новитѣ си приятели да посѣтя пó-забѣлѣжителни нѣкои любопитности въ манифактурния и търговски градъ Манчестеръ, отечеството на Cobden и John Rright, родното мѣсто на свободната търговска размѣна (*libre échange*). Надвечеръ се събрахме у г. Михайлова, всички доволни отъ извършената ни задружно дневна работа. Ходихме сжщата вечеръ и у г. Вълчева на чай съ английски закуски, дѣто г-жа Вълчева, днесъ г-жа Г. Киркова, се надпрѣдварваше по учтивостъ и услужливостъ съ своята добра и любезна другарка англичанка. Въ кжщата на г. Михайлова видѣхъ съ очитѣ си, какъ едно момиче се занимаваше сериозно съ шиене и приготвяне дрѣшки за пострадалитѣ бѣдни сирачета въ Бѣлгария. На таквизъ трогателни за мене сцени азъ имахъ случай отпослѣ да присѣтствувамъ не веднажъ и не на едно мѣсто. Часъ тъкмо на 11 вечерьта азъ трѣгнахъ обратно за Лондонъ, изпроводенъ до гарата отъ моитѣ нови приятели и съ радостъ въ душата си, че пжтуванието ми въ Манчестеръ се увѣнча съ пѣлень успѣхъ.